

Arrest

nr. 293 804 van 5 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 26 januari 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 27 januari 2021 om internationale bescherming. Op 17 juni 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 21 juni 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoe origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp Alijan Kala bij Basawal, district Muhmand Dara, provincie Nangarhar. U ging naar school tot het 12de jaar, volgde nadien studies in de verpleegkunde te Jalalabad en beëindigde na drie jaar, in 2019, uw opleiding. U liep vervolgens een stage van drie maanden in het Ghani Khil District Hospital. U bent ongehuwd en heeft vier broers en twee zussen.

In mei 2020, enige weken nadat u uw stage als verpleegkundige had afgerond, vond bij uw dorp een gevecht tussen de taliban en de overheid plaats. Er vielen gewonden en de taliban – onder meer I. (...), een talib uit uw dorp – klopten bij u thuis aan met de eis dat u zorgen zou toedienen aan hun gewonden. U werd naar hun geheime schuilplaats gebracht. Daar trof u twee gewonde soldaten van het nationaal leger aan, die u niet mocht verzorgen, en een bekende talib uit uw regio die hevig bloedde. Gezien de ernst van zijn verwondingen adviseerde u de talib elders te laten verzorgen, in geschiktere omstandigheden. U mocht terug naar huis, op voorwaarde dat u zou zwijgen over de schuilplaats die u net had bezocht. Diezelfde nacht hervatten de gevechten: u vreesde terug te zullen worden opgeëist om zorgdiensten te bewijzen aan de taliban en besloot eens het gevecht gestopt was naar uw tante te vluchten, die in hetzelfde dorp woonde. De volgende ochtend bezocht uw vader u bij uw tante en meldde dat de taliban in de ochtend naar uw ouderlijke woning waren gekomen en u ervan beschuldigden naar de overheid te zijn gestapt en de taliban te hebben verraden. U bleef de volgende dagen bij uw tante binnen, in gezelschap van uw neef, met wie u 's nachts op het dak sliep. De nacht van de derde op de vierde dag kwamen de taliban opnieuw bij u thuis langs en vroegen naar u. Uw vader beweerde u niet meer te hebben teruggezien sinds u door de taliban was opgehaald. De taliban sloegen ruiten in en sloegen ook uw vader. Volgens hen had u de schuilplaats aangegeven en waren door uw schuld één dode en twee gewonden gevallen. Diezelfde dag kwam ook de overheid aankloppen bij uw vader om te vragen naar uw betrokkenheid bij de talibanactiviteiten. Uw vader bracht u een bezoek bij uw tante en stelde u op de hoogte van deze verwickelingen. Op de tiende dag kwamen de taliban 's nachts aankloppen bij uw tante. Zelf kon u tijdig van het dak springen en u vluchtte naar het huis van een vriend van uw vader, waar u kon schuilen. Uw neef A. H. (...) echter werd door de taliban beschoten en liet daarbij het leven. Uw vader kwam u de daaropvolgende nog tweemaal opzoeken in de woning van zijn vriend. Hij besliste dat u het land moest verlaten en regelde meteen uw vertrek. Na een reis van ongeveer acht maanden kwam u in januari 2021 aan in België, waar u op 27 januari 2021 om internationale bescherming verzocht.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood worden door de taliban. U vreest namelijk door hen als crimineel bestempeld te worden en aan hun rechtssysteem te worden onderworpen.

Na uw vertrek vernam u van uw familie dat de taliban, na de machtsovername van augustus 2021, de kruidenierszaak van uw vader sloten, en uw vader zijn zaak niet open mag doen tot zolang hij u niet aangeeft.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een certificaat van uw studies verpleging, een werkgeversattest van het Ghani Khil district hospital, een certificaat in technical and vocational education and training (middelbare school), een rapport van behaalde cijfers in het middelbaar onderwijs. Voor alle documenten betrof het kopieën.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheid kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Ofschoon niet betwist wordt dat u een opleiding tot verpleegkundige volgde in uw land van herkomst, heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u omwille van uw medische achtergrond door de taliban gevraagd werd om een hun gewonden te verzorgen en omwille hiervan problemen kreeg met hen.

Vooreerst heeft u niet aannemelijk gemaakt dat de taliban op u beroep zouden moeten doen in geval van medische noodzaak. Zo kan er opgemerkt worden dat u aangaf dat een keer per week of per twee weken werd gevochten in de buurt van uw dorp (CGVS 2, p. 8). In het licht hiervan is het weinig aannemelijk dat de taliban in dergelijke periodes van conflicten niet voorzien waren op gewonden, niet zouden beschikken over eigen verplegend personeel of een netwerk aan medische contacten en plots verplegend personeel nodig zouden hebben. Evenmin komt het overtuigend over dat u als medisch geschoolde, woonachtig in een door gevechten geteisterd gebied, niet wist wat de taliban over het algemeen doen met hun gewonden tijdens de gevechten die ze voeren (CGVS 2, p. 8). De streek waar u woonde, alwaar de gevechten tussen de taliban en de overheid plaatsvonden en waar ook hun schuilplaats waar u naartoe werd gebracht zich bevond (CGVS 2, p. 5), beschikt overigens over twee nabijgelegen ziekenhuizen namelijk het ziekenhuis van Muhmand Dara district center en het Ghani Khil ziekenhuis, waar u stage gelopen had (CGVS 1, p. 7 en 14) (zie OCHA district atlas Provincie Nangahar, district Muhmand Dara, district Shinwar), en waar A. W. K. (...), eveneens inwoner van het dorp Basawal, waarvan uw dorpje deel uitmaakt, het hoofd is (CGVS 1, p. 7). Voorts, ondanks deze intensiteit aan gevechten werd er voordien nooit op u beroep werd gedaan. Noch had u weet van gelijkaardige gevallen bij artsen of andere verpleegkundigen (CGVS 1, p. 21). Tot slot was het klaarblijkelijk niet onoverkomelijk om snel andere hulp te halen: toen u aangaf dat de gewonde persoon die u moest behandelen beter elders kon worden verzorgd, werd hij binnen de paar minuten afgevoerd met een auto (CGVS 1, p. 17). Dat u, die slechts enkele maanden stage liep in een ziekenhuis doch verder over geen enkele praktijkervaring beschikt (CGVS 1, p. 8 en 10), in het licht van bovenstaande elementen plotsklaps aangesproken werd door de taliban is bijgevolg weinig geloofwaardig. Dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u door de taliban opgetrommeld werd om een gewonde strijder te verzorgen kan verder onderbouwd worden door het feit dat de door u beschreven werkwijze van de taliban niet aannemelijk is. Zo komt het hoogst bevreemdend over dat de taliban het risico namen u tot hun geheime schuilplaats te brengen zonder enige vorm van voorzorg: zo werd u gedurende de rit naar de schuilplaats niet geblinddoekt en werd er geen moeite gedaan om de personen aanwezig in de schuilplaats te verhullen. Bovendien werd u nadien ook zonder voorzorgen terug afgezet in het dorp, bij de moskee, waar iedereen kon zien wie door wie werd afgezet (CGVS 1, pp. 17-18, p. 21; CGVS 2, p. 9). Voorts is het ook opmerkelijk dat I. (...), de talib uit uw dorp, u, een net afgestudeerde verpleegkundige waarvan de betrouwbaarheid voor de taliban niet vast stond, kwam halen om de naar uw zeggen bekende talib N. K. (...) te verzorgen (CGVS 1, p. 21). Bovenstaande elementen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat op u beroep werd gedaan om een gewonde talib in een geheime schuilplaats te verzorgen.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat de houding van zowel u als uw vader tijdens de dagen die volgden op uw bezoek aan de taliban schuilplaats geenszins aannemelijk is. Ten eerste is het weinig geloofwaardig dat u om aan de taliban te ontkomen onderdak zoekt bij uw tante, die in hetzelfde dorp woont (CGVS 1, p. 10). Immers, u beschreef uw dorp als een klein dorp, met zo'n tachtig families (CGVS 1, p. 3 en 6). U verklaarde tevens dat de taliban overal in het dorp naar u op zoek waren (CGVS 1, p. 18). De talib I. (...), die u aanvankelijk ophaalde om naar de schuilplaats te gaan, was van uw dorp (CGVS 1, p. 21). Gelet op de Afghaanse context kan worden aangenomen dat hij niet alleen wist waar u woonde, maar ook wat uw familiale banden waren in het dorp en dat u zich mogelijkwerwijs bij uw tante zou kunnen schuilhouden. Het is met andere woorden weinig aannemelijk dat u op zoek naar een veilig onderkomen naar uw tante trok. Ook al zou worden aangenomen dat u in eerste instantie naar uw tante trok, dan nog is het allerm minst aannemelijk dat u er vervolgens tien dagen verbleef. Op dag één na uw vertrek uit uw ouderlijke woning kwamen de taliban namelijk al naar uw vader thuis en gaven aan dat ze naar u op zoek waren in het hele dorp (CGVS 1, p. 18). Bijgevolg is het geheel ongeloofwaardig dat u alsnog zolang in het dorp zou zijn gebleven. Bovendien kwam uw vader u meermaals opzoeken bij uw tante. Een eerste keer op diezelfde eerste dag, reeds kort na het bezoek dat de taliban aan hem brachten, dit rond elf uur 's ochtends (CGVS 1, p. 18). Op dag vier na uw vertrek uit uw ouderlijke woning werd uw vader hardhandig aangepakt en in elkaar geslagen door de taliban (CGVS 2, p. 12). Desalniettemin bracht hij u ook op die dag een bezoek in de woning van uw tante. Gevraagd naar de reden waarom hij zich tot tweemaal toe naar uw tante begaf en niet belde, vermits zij telefonisch met elkaar konden communiceren (CGVS 1, p. 18), had u geen verklaring (CGVS 2, p. 12). Betreffende dit tweede bezoek van de taliban aan uw vader kan er overigens nog gewezen worden op volgende vaststelling. U gaf namelijk aan dat er ruiten werden kapot geslagen en hij zelf ook werd geslagen. Ofschoon uw vader u hierover verslag uitbracht, kon u niet vertellen waar, op welk lichaamsdeel, uw vader was geslagen (CGVS 2, p. 10). Opvallend is ook dat u over dit bezoek van de taliban aan uw vader niets had gemeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), wat wel kon verwacht worden gezien de door u beweerde geweldplegingen, u verklaarde namelijk dat hij in elkaar werd geslagen (CGVS 2, p. 12). Voorts is het geheel onwaarschijnlijk dat u ook na dit voorval op de vierde dag alsnog dagenlang bij uw tante bleef, alhoewel u duidelijk bewust was van de risico's: u bleef

overdag binnen en sliep 's nachts op het dak (CGVS 1, p. 18). Het is dan ook niet aannemelijk dat u niet naar een ander plek trok, bijvoorbeeld naar de vriend van uw vader waar u later heen ging of naar Jalalabad, waar u uw studies had gevolgd en een vriendenkring had, met vrienden waarvan u telefoonnummers had (CGVS 1, p. 6). Dat uw vader op dag elf na uw vertrek uit uw ouderlijke woning – i.e. daags na de dood van uw neef – wederom het risico neemt om u fysiek te komen bezoeken, ditmaal in de woning van zijn vriend, en dit overigens tweemaal toe op één enkele dag (CGVS 1, p. 19), is geheel niet aannemelijk in het licht van het feit dat de taliban naar u op zoek waren en kort ervoor uw neef om het leven zouden hebben gebracht. Voorgaande vaststellingen betreffende uw en uw vaders houding in de periode na aanvang van uw problemen met de taliban maken dat er deze problemen geen enkel geloof meer gehecht kan worden.

Er kan voorts nog gewezen worden op een opvallende lacune in uw vluchtrelaas. Zo bleek u niet op de hoogte te zijn van het wedervaren van de talib N. K. (...) aan wie u medische zorgen verstrekke. Bovendien heeft u zich er ook niet over geïnformeerd. Gevraagd of u niet nieuwsgierig was naar wat van hem geworden was, antwoordde u dat u de aandacht op uzelf richtte en nadien nooit aan de talib dacht en aan wat met hem gebeurd was (CGVS 2, p. 8). Deze uitleg overtuigt niet. Immers, de talib is kwestie was een bekende en beruchte talib, uw vader hoorde na uw vertrek nog van alles in het dorp en u staat tot op heden in contact met uw vader (CGVS 1, p. 12; CGVS 2, p. 12). Het is bijgevolg niet aannemelijk dat u niets meer hoorde over N. K. (...) of dat u niet verder naar hem informeerde, temeer daar van een verzoeker om internationale bescherming verwacht kan worden dat hij zich zo spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over zijn vluchtrelaas en over de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst. Een dergelijk gebrek aan kennis en interesse betreffende een belangrijk aspect van uw vluchtrelaas doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Voorts zijn uw verklaringen over het bezoek van de overheid aan uw vader weinig overtuigend. Zo legde u geen coherente verklaringen af over het tijdstip waarop dat gebeurde: u situeerde dit bezoek tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op de vierde dag bij zonsondergang (CGVS 1, p. 20), maar tijdens het tweede onderhoud verschoof het tijdstip naar de ochtend van de vierde dag (CGVS 2, p. 10), en vervolgens naar de late namiddag van de eerste dag (CGVS 2, p. 11). Dit is weinig eenduidig. Het valt voorts op dat u bij het vrije relaas van het eerste onderhoud aanvankelijk zelf niets vermeldde over het bezoek van de overheid. Pas nadat er gepeild werd naar eventuele problemen tussen u en de overheid, maakte u gewag van dit incident (CGVS 1, p. 20). Nochtans kan er redelijkerwijs verwacht worden dat u een dergelijk element spontaan zou opwerpen. Tot slot kan er nog opgemerkt worden dat u niet kon specificeren wie van de overheid kwam, noch wat precies gezegd werd tegen uw vader (CGVS 2, p. 10). Ook dit is niet aannemelijk. Deze incoherenties en lacunes betreffende het bezoek van de overheid aan uw vader ondergraven uw vluchtrelaas nogmaals.

Tot slot kan er opgemerkt worden dat uw verklaringen over de periode na uw vertrek niet kunnen overtuigen. Zo vertelde u dat de taliban de winkel van uw vader sloten twee maanden na de machtsovername van augustus 2021 (CGVS 2, p. 6). Dat wil zeggen dat uw familie, die in hetzelfde huis bleven wonen, na uw vertrek uit Afghanistan ruim een jaar geen problemen kenden met de taliban, hetgeen u bevestigde (CGVS 2, p. 7). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u nog steeds gezocht werd door de taliban. Dit hoorde uw vader namelijk van andere dorpelingen (CGVS 2, p. 7). Dat u nog steeds gezocht werd daar waar uw vader een jaar lang geen bijkomende aanvaringen meer kende met de taliban, is bevreemdend. Evenmin komt het aannemelijk over dat de taliban een jaar lang niets deden om nadien uw vader opnieuw in het vizier te nemen door zijn winkel te sluiten. Dienaangaande kan er overigens nog opgemerkt worden dat u niet in staat bleek te vertellen wie van de taliban in de winkel van uw vader was langsgeslagen (CGVS 2, p. 7). Ook deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen dat u in Afghanistan problemen heeft gekend met de taliban omwille van hun vraag om één van hun strijders medische zorgen toe te dienen.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het

risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u niets aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt niet dat men omwille van een verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers

niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen

die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens,

zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-

economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw identiteit en asielrelaas kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Immers, ze onderbouwen de studies en stage die u doorliep en attesteren uw identiteit, maar uw identiteit, uw nationaliteit en uw medisch geschoold profiel staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel citeert verzoeker vooreerst de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat er geen geloof meer gehecht kan worden aan zijn verklaring dat hij in Afghanistan problemen heeft gekend met de taliban omwille van hun vraag om één van hun strijders medische zorgen toe te dienen en laat hij het volgende gelden:

"Verzoeker bevestigt het feitenrelaas en aldus het gegeven dat hij omwille van zijn profiel van verpleger door de Taliban werd opgevorderd en dan nadien in de problemen kwam met hen.

Laat benadrukt weze dat zijn profiel van verpleger grondig onderzocht werd en niet betwist wordt.

Verzoeker begrijpt dat het achteraf altijd makkelijk is om argumenten voor te houden waarom bepaalde acties en/of feiten vreemd lijken of onvoorzichtig zouden geweest zijn...

Uiteraard gaat het om gebeurtenissen die zich afspelen in een "andere wereld", in een vreemde omgeving, op een bepaald ogenblik en op dat ogenblik zijn er bepaalde personen die beslissingen nemen en/acties ondernemen. Achteraf stellen dat dit onvoorzichtige acties of vreemde acties zouden zijn is iets anders dan te besluiten dat deze daarom ongeloofwaardig zouden zijn.

Anderzijds is het voor verzoeker uiteraard moeilijk om deze feiten te bewijzen. Zoals zovele Afghanen heeft hij problemen met de Taliban maar kan hij dit spijtig genoeg niet bewijzen, in tegenstelling tot mensen waarvan het profiel op zich volstaat...

Hoe dan ook, men kan ook voorhouden dat het wél geloofwaardig is dat plaatselijke Taliban, die op de hoogte waren van het feit dat verzoeker een verpleegkundige was (net afgestudeerd weliswaar) bij hem aanklopten. Op een bepaald moment moeten ze wel (nieuwe) personen aanspreken én ze hebben sowieso de macht zodat niemand hen kan/kon tegenspreken. Qua betrouwbaarheid kan men er ook van uitgaan dat deze niet zozeer aan de orde is, aangezien een verpleger toch wel een zekere beroepscode volgt en dus in die zin per definitie betrouwbaar was (niet om te vechten maar om zijn job als verpleger uit te oefenen).

Het hangt er dus maar van af welk standpunt men inneemt maar men kan evenzeer stellen dat dit mogelijk en plausibel is.

Het is trouwens opmerkelijk en getuigt ook van authenticiteit dat verzoeker ook sprak over het lot van twee gewonde Soldaten van het Nationaal Leger die hij daar aantrof.

Dat de locatie geheim was, klopt, maar anderzijds was het nacht en bovendien zaten de Taliban zowat overal in de regio; het was sowieso overal donker en ook toen hij terug bij het dorp bij de moskee werd afgezet was het nog nacht en s nachts komt er sowieso niemand buiten om te kijken.

Het is ook belangrijk op te merken dat verzoeker spontaan vertelde dat hij de slaap niet kon vatten (ondanks het late uur en de vermoeidheid) – klaarblijkelijk gelet op de impact die die gebeurtenissen op hem hadden gehad en die dus eerder pleiten voor de geloofwaardigheid ervan.

Dat verzoeker niet weet hoe de Taliban gebruikelijk met hun gewonden omgaan hoeft ook niet te verbazen en is geen indicatie in deze of gene zin.

Tenslotte is het ook zo dat het aanvankelijke plan éénvoudig was, dat ze verzoeker niet opnieuw zouden komen halen, en daarom stuurde zijn vader hem naar zijn tante.

Vervolgens kreeg hij dan wel problemen maar hij sliep voor de veiligheid samen met zijn neef boven op het dak, zodat ze zich eventueel in veiligheid konden brengen. Uiteindelijk is het ook zo dat de Taliban op de tiende dag bij het huis van de tante uitkwamen...

De situatie was niet voor de hand liggend en op dat moment volgden een aantal gebeurtenissen elkaar weliswaar op, die echter niet voorzienbaar waren van tevoren, en uiteindelijk leidden deze tot zijn vertrek, en de organisatie ervan.

Dat verzoeker ook niet alle details kent van wat er in zijn afwezigheid in het ouderlijk huis gebeurde, is totaal logisch en dat hij ook bepaalde dingen niet vermeldde op DVZ is dit eveneens, gezien men het kort moet houden.

Dat verzoeker verder geen info had en ook niet heeft gevonden over N. K. (...), is geen indicatie dat het incident niet is voorgevallen, temeer daar verzoeker heeft aangegeven dat hij daar in eerste instantie ook niet mee bezig was, hetgeen ook begrijpelijk is, want dat had geen enkele impact op het feit dat de Taliban toch al achter hem aan zaten.

Tenslotte, wat het bezoek van de overheid betreft, wil verzoeker nog verduidelijken en benadrukken dat zijn vader op de 4e dag is langsgesproken en toen ook heeft verleid over dat bezoek op de eerste dag, in de late namiddag (dus na zijn eerste bezoek aan hem bij de tante).

Wat er na zijn vertrek precies is gebeurd kan verzoeker ook niet met zekerheid zeggen omdat hij alles van horen zeggen heeft. Toch is het zo dat zijn vader in eerste instantie geen Problemen meer kende, en de Taliban niet naar zijn huis zijn gekomen, maar dat hij wel vernam via de moskee, de andere dorpingen enz. dat verzoeker nog steeds gezocht werd.

Pas na de machtsovername kwam er weer een grondige controle van alle "schuldigen" en in die context hebben ze de kruidenierszaak gesloten met de boodschap dat die pas terug open mag als verzoeker zich aanmeldt.

Verzoeker vraagt dat zijn zaak met de nodige aandacht opnieuw zou onderzocht worden en hij is bereid om elke nuttige opheldering te geven en/of bijkomende vraag te beantwoorden."

Daarna haalt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing aan over terugkeer uit het Westen en stelt hij het volgende:

"Verzoeker betwist ook deze stereotype en oppervlakkige redenering.

Uiteraard is het zo dat verzoeker niet in detail over deze asielmotieven werd ondervraagd, omdat men in feite focust op de redenen waarom hij zijn land heeft verlaten (en niet kan terugkeren, maar dan in samenhang daarmee).

Verzoeker heeft gestudeerd en heeft een verwesterd profiel, zodat hij wel degelijk in de negatieve aandacht zal komen, als iemand, al ware het maar omwille van zijn studies, en daarbovenop zijn verblijf in Europa, die kritisch is, en vandaar gevaarlijk. Als zijn attitude en voorkomen dit bevestigen, is dit een reden te meer om te vrezen dat hij in de negatieve aandacht zou komen in geval van terugkeer."

Vervolgens citeert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing over de veiligheidssituatie in Afghanistan en laat hij het volgende gelden:

"Verzoeker kan het met deze redenering geenszins eens zijn.

Ten eerste is de periode van evaluatie die bestudeerd wordt veel te kort om tot een objectief en duurzaam besluit te komen inzake het al dan niet voorkomen van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict.

De motivering stelt een aantal premissen voorop, die echter vooralsnog zeer voorbarig te noemen zijn : -zo is het niet vanzelfsprekend dat het verdwijnen van een aantal vroegere actoren uit het conflict, zomaar zou leiden tot een significante afname van het willekeurig geweld. Bovendien zijn er nog voldoende actoren, waaronder in het bijzonder ISKP maar ook vele andere terroristische groepen, die aanslagen plegen en regio's onveilig maken. Afghanistan is immers opnieuw onderweg om een speeltuin te worden voor die terroristische groeperingen. De bestreden beslissing geeft zelf toe dat deze groeperingen, hoewel ze doelen viseren, géén rekening houden met mogelijke collateral damage onder burgers (een afgrijpselijke term trouwens)

-bovendien is het voorbarig om zich te baseren op cijfers die verzameld zijn in een fase van grote ommekeer/instabiliteit en verminderde aanwezigheid van buitenlandse waarnemers en organisaties, temeer daar er bewijzen zijn dat de rapportering manifest verminderd is Tracking Disorder During Taliban Rule in Afghanistan: A Joint ACLED and APW Report (acleddata.com); besluiten dat er een sterke daling van het geweld heeft plaatsgehad, die bovendien duurzaam moet zij, is voorbarig, zoals reeds hierboven gesteld, en niet objectief te verifiëren.

De laatste weken neemt het geweld trouwens alleen maar toe en/of gebeuren de tellingen opnieuw beter: Regional Overview: South Asia and Afghanistan 16-22 April 2022 (acleddata.com)

Het is geweten dat de organisaties die zogenaamd documentatie verzamelen zelf niet actief zijn op het terrein omwille van de onveiligheid maar zich moeten verlaten op plaatselijke bronnen, die echter meer en meer in het nauw komen en waarvan men zich dus mag afvragen hoe representatief en volledig de zogenaamde objectieve informatie in feite wel is. www.hrw.org/news/2022/03/07/afghanistan-taliban-threatening-provincial-media

-tenslotte, en niet in het minst, loopt de redenering mank waar zij wel weet dat in Afghanistan de rechtstaat niet bestaat; het willekeurig geweld is dus overal en niet slechts aan deze of gene zijde van de strijdende partijen; de grootste actor van onveiligheid en willekeurig geweld is het Taliban regime zelf. Aldus dient eerst onderzocht te worden welke definitie van willekeurig geweld aan de orde is, nu het Taliban regime in zichzelf niet erkend wordt door de Belgische overheid.

Tenslotte betwist verzoeker de cijfers als zou het aantal intern ontheemden afnemen Afghanistan Crisis Response Plan 2022 Global Crisis Response Platform (iom.int)

Verzoeker brengt aldus informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Verzoeker citeert ten slotte ook de motieven van de bestreden beslissing over de algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en stelt daarover het volgende:

“Ook met betrekking tot mogelijke toepassing van artikel 48/4, 62, b Vw. kan verzoeker de gevolgde redenering niet onderschrijven.

Een aantal elementen moeten hierbij immers nader onderzocht worden.

De bestreden beslissing stelt dat men niet zomaar zonder meer kan aannemen dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie onder het genoemde toepassingsgebied valt.

Eenzijds is er een situatie die veroorzaakt wordt door objectieve omstandigheden;

Deze zijn in elk geval aantoonbaar. Dat het land zich in een uitzonderlijk ernstige socio-economische crisis bevindt, wordt niet betwist en wordt bevestigd door alle objectieve bronnen.

De bestreden beslissing stelt nu dat die situatie dient veroorzaakt te zijn door het handelen en/of het nalaten te handelen door overheidsactoren en niet-overheidsactoren en/of de Staat.

De bestreden beslissing stelt dat dit niet het geval is.

Dit wordt hier betwist. Immers, in casu dient men ten eerste te benadrukken dat de socio-economische crisis grotendeels WEL veroorzaakt werd door het handelen en/of nalaten van derden, wat de ernstige repercussies heeft (gehad) op de economische situatie en de levensomstandigheden van de burgers.

De door de bestreden beslissing gevolgde redenering kan niet verdedigd worden, waar zij stelt dat in casu de schade dus niet zou voortvloeien uit de gedragingen van derden, en nog minder kan zij waarmaken dat er een situatie zou voorhanden zijn “van gevaren waaraan de bevolking of een deel ervan in het algemeen is blootgesteld.”

De socio-economische situatie, die bovendien al erg precair was, is nog eens drastisch verslechterd na de machtsovername, de reactie daarop door internationale “spelers” en het beleid dat daarna door de Taliban werd gevoerd/ of niet werd gevoerd, met name ook het niet beantwoorden aan de “benchmarks” voor erkenning en de gevolgen hiervan voor de blokkering van fondsen en hulp.

Het is alleszins duidelijk dat de redenering van de bestreden beslissing kortzichtig, vooringenomen en niet gebaseerd is op een volledige en inclusieve benadering van de politieke en economische realiteit, op lange termijn.

De gevolgde redenering ondersteunt een bepaalde agenda en houdt geen rekening met de werkelijke oorzaken van de huidige situatie, namelijk het stoppen van alle financiële hulp, behalve noodhulp, aan een land dat bijna volledig “gesponsord” werd door buitenlandse donorhulp, het afsnijden van de Afghaanse Centrale Bank van het internationaal betalingsverkeer, én het bevriezen van 9 miljard dollar Afghaanse tegoeden in buitenlandse banken, waarvan 7 miljard in de VS.

Ook al is de socio-economische toestand ook gedeeltelijk verslechterd door andere factoren, zoals bvb natuurrampen enz, dan nog is de redenering font want ook daar zou veel meer geld stromen, mocht het vorige regime nog aan het bewind zijn.

Verzoeker wenst zich een andere en diepgaandere analyse eigen te maken, zoals beschreven in het artikel www.crisisgroup.org/asia/south-asia/afghanistan.

En

www.crisisgroup.org/asia/south-asia/afghanistan/317-beyond-emergency-relief-averting-afghanistans-humanitarian-catastrophe

helpt om al heel wat beter te begrijpen dat deze crisis “man-made” is en ook kon voorkomen worden, – quod non.

Of nog het artikel van HRW www.hrw.org/news/2022/03/01/afghanistan-economic-roots-humanitarian-crisis dd 1/3/2022.

Verzoeker verwijst in deze ook naar het standpunt op van Mevrouw Selay Ghaffar, zoals gepubliceerd in haar artikel dd 5 maart in the Guardian : www.theguardian.com/commentisfree/2022/mar/05/famine-afghanistan-joe-biden-reparations? waar zij ook stelt : “(...)”

Tenslotte kan hier in het algemeen aan worden toegevoegd dat de bestreden beslissing volledig in het ongewisse blijft waar zij steeds spreekt over “de machtsovername door de Taliban” maar geen invulling geeft aan de juridische omschrijving van dit “regime”, temeer daar het internationaal niet erkend wordt.

Ook deze juridische kwestie vraagt zeker om opheldering. Zo is immers de notie van “bescherming” intrinsiek verbonden aan het bestaan van de rechtsstaat en van een gelegitimeerde en erkende overheid.

In dit geval staan we echter voor een situatie waar de overheidssector niet erkend wordt door de beoordelende overheid en buiten de Taliban ook geen enkele andere wettelijke overheid wordt erkend."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 9 augustus 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, aan de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, aan het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022 en aan het rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van UNAMA van juni 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban, die hem als crimineel zouden bestempelen, hem aan hun rechtssysteem zouden onderwerpen en hem zouden doden omdat zij hem verdenken van verraad nadat hij als verpleger door hen werd gevraagd om één van hun leden te verzorgen op een geheime schuilplaats. Tijdens de zoektocht van de taliban naar verzoeker zou verzoekers vader zijn geslagen door de taliban en verzoekers neef door hen zijn vermoord. Ook de personen werkzaam voor de (voormalige) Afghaanse overheid zouden naar verzoekers huis zijn gekomen omdat zij hem ervan zouden hebben verdacht voor de taliban te werken.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de taliban op hem beroep zouden moeten doen in geval van medische noodzaak. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Zo kan er opgemerkt worden dat u aangaf dat een keer per week of per twee weken werd gevochten in de buurt van uw dorp (CGVS 2, p. 8). In het licht hiervan is het weinig aannemelijk dat de taliban in dergelijke periodes van conflicten niet voorzien waren op gewonden, niet zouden beschikken over eigen verplegend personeel of een netwerk aan medische contacten en plots verplegend personeel nodig zouden hebben. Evenmin komt het overtuigend over dat u als medisch geschoolde, woonachtig in een door gevechten geteisterd gebied, niet wist wat de taliban over het algemeen doen met hun gewonden tijdens de gevechten die ze voeren (CGVS 2, p. 8). De streek waar u woonde, alwaar de gevechten tussen

de taliban en de overheid plaatsvonden en waar ook hun schuilplaats waar u naartoe werd gebracht zich bevond (CGVS 2, p. 5), beschikt overigens over twee nabijgelegen ziekenhuizen namelijk het ziekenhuis van Muhmand Dara district center en het Ghani Khil ziekenhuis, waar u stage gelopen had (CGVS 1, p. 7 en 14) (zie OCHA district atlas Provincie Nangahar, district Muhmand Dara, district Shinwar), en waar A. W. K. (...), eveneens inwoner van het dorp Basawal, waarvan uw dorpje deel uitmaakt, het hoofd is (CGVS 1, p. 7). Voorts, ondanks deze intensiteit aan gevechten werd er voordien nooit op u beroep werd gedaan. Noch had u weet van gelijkaardige gevallen bij artsen of andere verpleegkundigen (CGVS 1, p. 21). Tot slot was het klaarblijkelijk niet onoverkomelijk om snel andere hulp te halen: toen u aangaf dat de gewonde persoon die u moest behandelen beter elders kon worden verzorgd, werd hij binnen de paar minuten afgevoerd met een auto (CGVS 1, p. 17). Dat u, die slechts enkele maanden stage liep in een ziekenhuis doch verder over geen enkele praktijkervaring beschikt (CGVS 1, p. 8 en 10), in het licht van bovenstaande elementen plotsklaps aangesproken werd door de taliban is bijgevolg weinig geloofwaardig. Dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u door de taliban opgetrommeld werd om een gewonde strijder te verzorgen kan verder onderbouwd worden door het feit dat de door u beschreven werkwijze van de taliban niet aannemelijk is. Zo komt het hoogst bevreemdend over dat de taliban het risico namen u tot hun geheime schuilplaats te brengen zonder enige vorm van voorzorg: zo werd u gedurende de rit naar de schuilplaats niet geblinddoekt en werd er geen moeite gedaan om de personen aanwezig in de schuilplaats te verhullen. Bovendien werd u nadien ook zonder voorzorgen terug afgezet in het dorp, bij de moskee, waar iedereen kon zien wie door wie werd afgezet (CGVS 1, pp. 17-18, p. 21; CGVS 2, p. 9). Voorts is het ook opmerkelijk dat I. (...), de talib uit uw dorp, u, een net afgestudeerde verpleegkundige waarvan de betrouwbaarheid voor de taliban niet vast stond, kwam halen om de naar uw zeggen bekende talib N. K. (...) te verzorgen (CGVS 1, p. 21). Bovenstaande elementen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat op u beroep werd gedaan om een gewonde talib in een geheime schuilplaats te verzorgen."

Verzoeker betoogt dat de taliban op een bepaald moment wel (nieuwe) personen moeten aanspreken en dat zij sowieso de macht hebben zodat niemand hen kan of kon tegenspreken, doch hij concretiseert niet waarom de taliban op een bepaald moment (nieuwe) personen zouden moeten aanspreken. Bovendien weerlegt noch ontkracht verzoeker met deze loutere bewering de pertinente motieven van de bestreden beslissing dat het voor de taliban klaarblijkelijk niet onoverkomelijk was om snel andere hulp te halen en dat hij over weinig praktijkervaring beschikte, waardoor het weinig geloofwaardig is dat hij plotsklaps zou zijn aangesproken door de taliban om een gewonde strijder te verzorgen.

Hij betoogt verder dat men er *qua* betrouwbaarheid van kan uitgaan dat deze niet zozeer aan de orde is, aangezien een verpleger een zekere beroepscode volgt en dus in die zin per definitie betrouwbaar was "(niet om te vechten maar om zijn job als verpleger uit te oefenen)". Hiermee weerlegt noch ontkracht verzoeker de pertinente vaststelling van de bestreden beslissing dat het opmerkelijk is dat I. hem kwam halen om de bekende talib N. K. te verzorgen, hoewel hij net zou zijn afgestudeerd en bovendien voor de taliban zijn betrouwbaarheid niet vaststond. Nu de taliban nog niet eerder een beroep hadden gedaan op hem, konden zij niet weten in welke mate hij, die bijna geen praktijkervaring had, in staat zou zijn geweest om N. K. te verzorgen of in welke mate hij betrouwbaar was. Zelfs al zou verzoeker als verpleger een zekere beroepscode (moeten) volgen, dan nog is het weinig aannemelijk dat de taliban hem zomaar zouden vertrouwen bij het verzorgen van een bekende talib.

Waar verzoeker er voorts op wijst dat het opmerkelijk is en het ook van authenticiteit getuigt dat hij ook sprak over het lot van twee gewonde soldaten van het nationaal leger die hij bij de schuilplaats van de taliban aantrof en dat het ook belangrijk is om op te merken dat hij spontaan vertelde dat hij de slaap niet kon vatten, ondanks het late uur en de vermoeidheid, "*klaarblijkelijk gelet op de impact die die gebeurtenissen op hem hadden gehad en die dus eerder pleiten voor de geloofwaardigheid ervan*", dient er vooreerst op gewezen te worden dat de motiveringsplicht geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling op te nemen. Hoewel verzoeker hier inderdaad spontaan over vertelde, brengt hij hiervan geen enkel (begin van) bewijs bij en doet dit bovendien geen afbreuk aan de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die voldoende draagkrachtig zijn en volstaan om te oordelen dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de taliban op hem beroep zouden moeten doen in geval van medische noodzaak.

Verzoeker voert tevens aan dat het klopt dat de locatie geheim was, maar dat het anderzijds nacht was en de taliban bovendien zowat overal in de regio zaten. Hij stelt dat het sowieso overal donker was en het ook nog nacht was toen hij terug in het dorp bij de moskee werd afgezet en er 's nachts sowieso niemand buiten komt om te kijken. Het gegeven dat het nacht was, doet evenwel geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het hoogst bevreemdend overkomt dat de taliban het risico

zouden hebben genomen om hem zonder enige vorm van voorzorg tot hun geheime schuilplaats te brengen. Ondanks het gegeven dat het inderdaad nacht en donker zou zijn geweest, bleek verzoeker wel in staat om te weten waar de schuilplaats zich exact bevond (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 13 april 2022, p. 17; *ibid.*, notities van het persoonlijk onderhoud van 20 mei 2022, p. 4). Hij zou de locatie van de schuilplaats dan ook eenvoudigweg hebben kunnen doorgeven aan anderen. Dat er 's nachts sowieso niemand buiten komt om te kijken, is voorts slechts een loutere bewering. Het is weinig aannemelijk dat de taliban het risico zouden nemen om verzoeker aan de moskee af te zetten waar er wel een (grotere) kans bestaat dat men zou hebben kunnen zien dat hij er door hen werd afgezet. Voorts is het de Raad niet duidelijk wat verzoeker juist tracht te betwisten waar hij in zijn verzoekschrift louter poneert dat de taliban zowat overal in de regio zaten. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft geoordeeld dat het hoogst bevreemdend overkomt dat de taliban het risico zouden hebben genomen om hem zonder enige vorm van voorzorg tot hun geheime schuilplaats te brengen.

Verzoeker kan evenmin overtuigen waar hij nog stelt dat het feit dat hij niet weet hoe de taliban gebruikelijk met hun gewonden omgaan ook niet hoeft te verbazen en geen indicatie in deze of gene zin is. De Raad is eveneens van oordeel dat verzoeker, als medisch geschoolde die woonde in een door gevechten geteisterd gebied, zou moeten weten of tenminste een indicatie zou moeten hebben wat de taliban over het algemeen doen met hun gewonden tijdens de gevechten die ze voeren, nu de streek waar hij woonde – en waar de gevechten plaatsvonden en ook de schuilplaats van de taliban zich bevond – immers over twee nabijgelegen ziekenhuizen beschikt en verzoeker bij één van deze twee ziekenhuizen stage zou hebben gelopen.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Vervolgens merkt de commissaris-generaal op dat de houding van zowel verzoeker als zijn vader tijdens de dagen die volgden op verzoekers bezoek aan de schuilplaats van de taliban geenszins aannemelijk is. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Ten eerste is het weinig geloofwaardig dat u om aan de taliban te ontkomen onderdak zoekt bij uw tante, die in hetzelfde dorp woont (CGVS 1, p. 10). Immers, u beschreef uw dorp als een klein dorp, met zo'n tachtig families (CGVS 1, p. 3 en 6). U verklaarde tevens dat de taliban overal in het dorp naar u op zoek waren (CGVS 1, p. 18). De talib I. (...), die u aanvankelijk ophaalde om naar de schuilplaats te gaan, was van uw dorp (CGVS 1, p. 21). Gelet op de Afghaanse context kan worden aangenomen dat hij niet alleen wist waar u woonde, maar ook wat uw familiale banden waren in het dorp en dat u zich mogelijkerwijs bij uw tante zou kunnen schuilhouden. Het is met andere woorden weinig aannemelijk dat u op zoek naar een veilig onderkomen naar uw tante trok. Ook al zou worden aangenomen dat u in eerste instantie naar uw tante trok, dan nog is het allerm minst aannemelijk dat u er vervolgens tien dagen verbleef. Op dag één na uw vertrek uit uw ouderlijke woning kwamen de taliban namelijk al naar uw vader thuis en gaven aan dat ze naar u op zoek waren in het hele dorp (CGVS 1, p. 18). Bijgevolg is het geheel ongeloofwaardig dat u alsnog zolang in het dorp zou zijn gebleven. Bovendien kwam uw vader u meermaals opzoeken bij uw tante. Een eerste keer op diezelfde eerste dag, reeds kort na het bezoek dat de taliban aan hem brachten, dit rond elf uur 's ochtends (CGVS 1, p. 18). Op dag vier na uw vertrek uit uw ouderlijke woning werd uw vader hardhandig aangepakt en in elkaar geslagen door de taliban (CGVS 2, p. 12). Desalniettemin bracht hij u ook op die dag een bezoek in de woning van uw tante. Gevraagd naar de reden waarom hij zich tot tweemaal toe naar uw tante begaf en niet belde, vermits zij telefonisch met elkaar konden communiceren (CGVS 1, p. 18), had u geen verklaring (CGVS 2, p. 12). Betreffende dit tweede bezoek van de taliban aan uw vader kan er overigens nog gewezen worden op volgende vaststelling. U gaf namelijk aan dat er ruiten werden kapot geslagen en hij zelf ook werd geslagen. Ofschoon uw vader u hierover verslag uitbracht, kon u niet vertellen waar, op welk lichaamsdeel, uw vader was geslagen (CGVS 2, p. 10). Opvallend is ook dat u over dit bezoek van de taliban aan uw vader niets had gemeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), wat wel kon verwacht worden gezien de door u beweerde geweldplegingen, u verklaarde namelijk dat hij in elkaar werd geslagen (CGVS 2, p. 12). Voorts is het geheel onwaarschijnlijk dat u ook na dit voorval op de vierde dag alsnog dagenlang bij uw tante bleef, alhoewel u duidelijk bewust was van de risico's: u bleef overdag binnen en sliep 's nachts op het dak (CGVS 1, p. 18). Het is dan ook niet aannemelijk dat u niet naar een ander plek trok, bijvoorbeeld naar de vriend van uw vader waar u later heen ging of naar Jalalabad, waar u uw studies had gevolgd en een vriendenkring had, met vrienden waarvan u telefoonnummers had (CGVS 1, p. 6). Dat uw vader op dag elf na uw vertrek uit uw ouderlijke woning – i.e. daags na de dood van uw neef – wederom het risico neemt om u fysiek te komen bezoeken, ditmaal in de woning van zijn vriend, en dit overigens tweemaal toe op één enkele dag (CGVS 1, p. 19), is geheel niet aannemelijk in het licht van het feit dat de taliban

naar u op zoek waren en kort ervoor uw neef om het leven zouden hebben gebracht. Voorgaande vaststellingen betreffende uw en uw vaders houding in de periode na aanvang van uw problemen met de taliban maken dat er deze problemen geen enkel geloof meer gehecht kan worden.”

Door louter te betogen dat het aanvankelijke plan eenvoudig was, namelijk dat ze hem niet opnieuw zouden komen halen en dat zijn vader hem daarom naar zijn tante stuurde, weerlegt noch ontkracht verzoeker de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het weinig aannemelijk is dat hij, op zoek naar een veilig onderkomen, naar zijn tante trok en daar vervolgens tien dagen verbleef.

Door verder louter te stellen dat hij vervolgens wel problemen kreeg maar voor de veiligheid samen met zijn neef op het dak sliep, zodat zij zich eventueel in veiligheid konden brengen, herhaalt verzoeker slechts de verklaringen die hij reeds tijdens zijn persoonlijke onderhoud heeft afgelegd, doch slaagt hij er niet in om de pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing, met name dat het allerminst aannemelijk is dat hij nog tien dagen bij zijn tante verbleef nu de taliban al op dag één na zijn vertrek uit zijn ouderlijke woning naar zijn vader thuis kwamen en meedeelden dat zij naar hem op zoek waren in het hele dorp, te ontkrachten of te weerleggen. Dat de situatie niet voor de hand liggend was en er op dat moment een aantal gebeurtenissen elkaar opvolgden die van tevoren niet voorzienbaar waren, kan hiervoor geen verschoning bieden. Ook al zou de situatie niet voor de hand liggend zijn geweest en waren de (beweerde) gebeurtenissen niet voorzienbaar, dan nog kon van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij, gezien de zoektocht en de huisbezoeken van de taliban, sneller uit het dorp zou zijn vertrokken om zichzelf in veiligheid te brengen.

Waar verzoeker voorts aanvoert dat het totaal logisch is dat hij niet alle details kent van wat er in zijn afwezigheid in het ouderlijk huis gebeurde, wijst de Raad er vooreerst op dat van hem niet wordt verwacht dat hij ‘alle’ details zou kennen, doch wel dat hij minstens in staat zou moeten zijn om aan te geven waar – op welk lichaamsdeel – zijn vader was geslagen, zeker nu zijn vader hierover verslag kwam uitbrengen bij zijn tante thuis (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 20 mei 2022, p. 10). Zoiets als een detail afdoen, is niet ernstig. Van verzoeker kan dan ook worden verwacht dat hij zich daarover op dat moment, of eventueel zelfs later, geïnformeerd zou hebben. Dat hij dit op geen enkel moment heeft gedaan, wijst op een gebrek aan interesse en doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging.

Verzoeker kan verder niet overtuigen waar hij meent dat het totaal logisch is dat hij bepaalde dingen niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) gezien men het daar kort moet houden. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, kon er van hem wel worden verwacht dat hij bij de DVZ melding zou maken van het tweede bezoek van de taliban op de vierde dag aan zijn vader, daar zijn vader toen volgens zijn verklaringen door de taliban in elkaar werd geslagen en ook de ruiten van het huis zouden zijn ingeslagen. De Raad wijst er in dit verband op dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ erop werd gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen ontslaat verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de DVZ. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt. Bovendien werd zijn verklaring bij de DVZ aan verzoeker in het Pashtou voorgelezen (adm. doss., stuk 5, map ‘DVZ’, vragenlijst). Hij had dus de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit echter nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoekers kritiek is dan ook allerminst ernstig. Er kon van hem dus redelijkerwijze worden verwacht dat hij melding zou hebben gemaakt van het tweede bezoek van de taliban aan zijn vader op de vierde dag, nu dit een wezenlijk element uit zijn asielrelaas betreft.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

De bestreden beslissing bevat verder de volgende pertinente overweging:

“Er kan voorts nog gewezen worden op een opvallende lacune in uw vluchtrelaas. Zo bleek u niet op de hoogte te zijn van het wedervaren van de talib N. K. (...) aan wie u medische zorgen verstrekke. Bovendien heeft u zich er ook niet over geïnformeerd. Gevraagd of u niet nieuwsgierig was naar wat van hem geworden was, antwoordde u dat u de aandacht op uzelf richtte en nadien nooit aan de talib dacht en aan

wat met hem gebeurd was (CGVS 2, p. 8). Deze uitleg overtuigt niet. Immers, de talib is kwestie was een bekende en beruchte talib, uw vader hoorde na uw vertrek nog van alles in het dorp en u staat tot op heden in contact met uw vader (CGVS 1, p. 12; CGVS 2, p. 12). Het is bijgevolg niet aannemelijk dat u niets meer hoorde over N. K. (...) of dat u niet verder naar hem informeerde, temeer daar van een verzoeker om internationale bescherming verwacht kan worden dat hij zich zo spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over zijn vluchtrelaas en over de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst. Een dergelijk gebrek aan kennis en interesse betreffende een belangrijk aspect van uw vluchtrelaas doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid."

Verzoeker voert aan dat het gegeven dat hij geen informatie had en ook niet heeft gevonden over N. K. geen indicatie is dat het incident niet is voorgevallen, temeer daar hij heeft aangegeven dat hij daar in eerste instantie ook niet mee bezig was, *"hetgeen ook begrijpelijk is, want dat had geen enkele impact op het feit dat de Taliban toch al achter hem aan zaten"*. Hoewel kan worden aangenomen dat verzoeker in eerste instantie niet meteen bezig zou zijn geweest met zich te informeren naar het wedervaren van N. K., blijkt verzoeker niet louter *"in eerste instantie"* niet te zijn bezig geweest met zich te informeren over deze bekende en beruchte talib. Verzoeker verklaarde immers dat hij niet gevraagd heeft wat er met N. K. is gebeurd en dat hij geen informatie over hem heeft omdat hij de aandacht op zichzelf richtte en nadien nooit aan hem of wat er met hem is gebeurd dacht (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 20 mei 2022, p. 8). Verzoeker toont met dit betoog dan ook niet aan dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft geoordeeld dat zijn uitleg niet overtuigt en dat een dergelijk gebrek aan kennis en interesse over een belangrijk aspect van zijn vluchtrelaas afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen over het bezoek van de overheid aan zijn vader weinig overtuigend zijn:

"Zo legde u geen coherente verklaringen af over het tijdstip waarop dat gebeurde: u situeerde dit bezoek tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op de vierde dag bij zonsondergang (CGVS 1, p. 20), maar tijdens het tweede onderhoud verschoof het tijdstip naar de ochtend van de vierde dag (CGVS 2, p. 10), en vervolgens naar de late namiddag van de eerste dag (CGVS 2, p. 11). Dit is weinig eenduidig. Het valt voorts op dat u bij het vrije relaas van het eerste onderhoud aanvankelijk zelf niets vermeldde over het bezoek van de overheid. Pas nadat er gepeild werd naar eventuele problemen tussen u en de overheid, maakte u gewag van dit incident (CGVS 1, p. 20). Nochtans kan er redelijkerwijs verwacht worden dat u een dergelijk element spontaan zou opwerpen. Tot slot kan er nog opgemerkt worden dat u niet kon specificeren wie van de overheid kwam, noch wat precies gezegd werd tegen uw vader (CGVS 2, p. 10). Ook dit is niet aannemelijk. Deze incoherenties en lacunes betreffende het bezoek van de overheid aan uw vader ondergraven uw vluchtrelaas nogmaals."

Door louter te benadrukken dat zijn vader op de vierde dag is langsgekomen en toen ook heeft verteld over het bezoek van de overheid op de eerste dag in de late namiddag, bevestigt verzoeker louter één van de twee verklaringen die hij hierover heeft afgelegd tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 20 mei 2022, p. 11) en heft hij geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen deze verklaring en de andere verklaringen die hij gedurende zijn twee persoonlijke onderhouds liet optekenen op.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal nog op dat verzoekers verklaringen over de periode na zijn vertrek niet kunnen overtuigen. Hij duidt dit als volgt:

"Zo vertelde u dat de taliban de winkel van uw vader sloten twee maanden na de machtsovername van augustus 2021 (CGVS 2, p. 6). Dat wil zeggen dat uw familie, die in hetzelfde huis bleven wonen, na uw vertrek uit Afghanistan ruim een jaar geen problemen kenden met de taliban, hetgeen u bevestigde (CGVS 2, p. 7). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u nog steeds gezocht werd door de taliban. Dit hoorde uw vader namelijk van andere dorpelingen (CGVS 2, p. 7). Dat u nog steeds gezocht werd daar waar uw vader een jaar lang geen bijkomende aanvaringen meer kende met de taliban, is bevreemdend. Evenmin komt het aannemelijk over dat de taliban een jaar lang niets deden om nadien uw vader opnieuw in het vizier te nemen door zijn winkel te sluiten. Dienaangaande kan er overigens nog opgemerkt worden dat u niet in staat bleek te vertellen wie van de taliban in de winkel van uw vader was langsgekomen (CGVS 2, p. 7). Ook deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas."

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet met zekerheid kan zeggen wat er na zijn vertrek precies gebeurd is omdat hij alles 'van horen zeggen' heeft, benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale

bescherming kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om juiste en duidelijke informatie over zijn recente situatie en die van zijn familie te bekomen en dat actuele informatie van primordiaal belang is om de door hem geschetste vrees in te schatten.

Door verder nog te stellen dat het toch zo is dat zijn vader in eerste instantie geen problemen meer kende, maar wel via de moskee en andere dorpelingen vernam dat hij nog steeds gezocht werd en dat pas na de machtsovername, toen er weer een grondige controle kwam van alle 'schuldigen', de taliban de kruidenierszaak hebben gesloten met de boodschap dat die terug open mag als hij zich aanmeldt, herhaalt verzoeker louter de verklaringen die hij reeds tijdens zijn persoonlijke onderhouds heeft afgelegd. Aldus slaagt hij er niet in de bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat achteraf stellen dat er onvoorzichtige of vreemde acties zouden zijn, iets anders is dan te besluiten dat deze daarom ongeloofwaardig zouden zijn, benadrukt de Raad dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag ook uit dergelijke incoherente, vreemde en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*, kan worden afgeleid. Met een dergelijk summier betoog brengt verzoeker geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker nog betoogt dat het voor hem uiteraard moeilijk is om deze feiten te bewijzen, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker nalaat te concretiseren waarom dit voor hem moeilijk zou zijn. In zoverre verzoeker bedoelt dat het moeilijk is voor hem om documenten te bekomen die de door hem beweerde feiten kunnen staven, wijst de Raad er op dat zijn verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Gelet op al de voorgaande vaststellingen, is verzoeker er echter niet in geslaagd om zulke verklaringen af te leggen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Immers, ze onderbouwen de studies en stage die u doorliep en attesteren uw identiteit, maar uw identiteit, uw nationaliteit en uw medisch geschoold profiel staan niet ter discussie."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen en overwegingen, volgt de Raad de commissaris-generaal waar deze niet betwist dat verzoeker een opleiding tot verpleegkundige volgde in zijn land van herkomst, maar niettemin oordeelt dat er geen geloof gehecht kan worden aan zijn verklaringen dat hij in Afghanistan problemen heeft gekend met de taliban omwille van hun vraag om één van hun strijders medische zorgen toe te dienen.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift ook op dat hij een verwesterd profiel heeft en heeft gestudeerd, wat volgens hem een reden te meer kan zijn om te vrezen dat hij in de negatieve aandacht zou komen in geval van een terugkeer naar Afghanistan.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022

rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLOnews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts

voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, "*Guidance Note*" van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

In zoverre verzoeker kritiek heeft op het onderzoek naar een risico op vervolging in zijn hoofd bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vanwege zijn verwestering, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment ter sprake heeft gebracht als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren, hoewel hij daartoe nochtans verschillende kansen had gekregen. De Raad wijst er op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker

hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen kon afleggen en dat hij via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen inzake deze vrees kon voorleggen, een mogelijkheid waarvan hij gebruik heeft gemaakt.

Verzoeker komt in zijn verzoekschrift echter niet verder dan te beweren dat hij gestudeerd heeft en een verwesterd profiel heeft, zodat hij wel degelijk in de negatieve aandacht zal komen als iemand, “*al ware het maar omwille van zijn studies, en daarbovenop zijn verblijf in Europa*”, die kritisch is en vandaar gevaarlijk. Als zijn attitude en voorkomen dit bevestigen, is dit een reden te meer om te vrezen dat hij in de negatieve aandacht zou komen in geval van een terugkeer, zo betoogt hij nog.

De Raad wijst erop dat verzoeker reeds meerderjarig was bij zijn vertrek uit Afghanistan en dus daar zijn vormende jaren heeft doorgebracht. Verder blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker in Afghanistan naar school ging tot het 12de jaar en dat hij nadien studies volgde in de verpleegkunde in Jalalabad die hij na drie jaar beëindigde (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 13 april 2022, p. 4; *ibid.*, notities van het persoonlijk onderhoud van 20 mei 2022, p. 3). Hij verklaarde ook dat hij wekelijks contact heeft met zijn familie in Afghanistan (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 13 april 2022, p. 11-12) waardoor kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over enig familiaal netwerk in Afghanistan. Verder blijkt uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan dat verzoeker verklaart van Pasjtoe origine te zijn, de dominante etnie in Afghanistan en in verzoekers regio van herkomst, Nangarhar (EAAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 156), na de machtsovername. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd en als zodanig zou kunnen worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na deze bewering uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa. Verzoeker verwijst daarnaast louter in het algemeen naar zijn studies. Met een dergelijk summier betoog maakt verzoeker, die nog maar twee en een half jaar in België is en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘*besmet*’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die 26 jaar oud is en nog maar twee en een half jaar in België verblijft, zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘*besmet*’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat (i) niet wordt betwist dat verzoeker een opleiding tot verpleegkundige volgde in zijn land van herkomst, maar geen geloof gehecht kan worden aan zijn verklaringen dat hij in Afghanistan problemen heeft gekend met de taliban omwille van hun vraag om één van hun strijders medische zorgen toe te dienen en dat (ii) evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel

15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Waar verzoeker benadrukt dat de socio-economische crisis grotendeels veroorzaakt werd door het handelen en/of nalaten van derden en dat de socio-economische situatie nog drastisch verslechterd is na de machtsovername, de reactie daarop door internationale "*spelers*" en het beleid dat daarna door de taliban werd gevoerd, met name ook het niet beantwoorden aan de *benchmarks* voor erkenning en de gevolgen hiervan voor de blokkering van fondsen en hulp, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afgaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afgaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afgaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de

onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviseerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de

sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers" en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "COI Query Afghanistan", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 9 augustus 2023 neergelegde aanvullende nota). Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt. Verzoekers betoog over de korte evaluatieperiode en de verzamelde cijfers in een fase van instabiliteit en de verwijzingen naar algemene landeninformatie over ontheemden en de onveilige situatie in Afghanistan, alsook het gebrek aan een rechtstaat, kan geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN